

HUGON LASECKI

Lubię tam wracać;

gdzie węże są długie,
gdzie skowronki zrozpaczone,
gdzie myszołów uwija się wśród gniazd ptasich,
gdzie puszczyk śpiewa nocą,
gdzie się pszczoły roją,
gdzie szerszenie umierają w boju,
gdzie trawy są duże
i gęsi niebieskie przemierzają ciszę,
gdzie kamienie, co słyszą pacierze dziecięta,
gdzie wody ciurkają
i melodię grają świerszcze,
a horyzont przemieszcza się we śnie,
gdzie roślinie róża wśród oceanu chwastów –
biała,
nieskalana,
podarowana.
Lubię tam wracać –
do wszystkich tych światów.

Kiedy wjeżdżało się do wsi,
stały kozy.
Kiedy wyjeżdżało się ze wsi
stały kozy.
Kozy były Szafletów i Ranów.
Ranowe kozy były szczupłe,
nasłuchiwały czy jedzie listonosz
z papierkami.
Lubiły przewracać gazetę wargami.
Lubiły czytać, potem zjadać gazetę.
Szafletów kozy były tłustsze.
Pasły się w głębszym rowie,
od czasu do czasu skubnęły kapustę
z polećka Frana, resztki siana u Plewana.
Plewan nie lubił Cyganów
co doili kozy po kryjomu dla dzieci.
Dzieci miały smutne oczy.
Czekały za płotem.

Oddycham wodą.
Obok ważka wtłoczona w błoto.
Dzwony czekające na koncertowanie
w pustyni śniegu.
Pielgrzymi schowani w białej śmierci.
Strach.
Cienie tych, których zgasił huragan
na wieczność.
Wierność czekająca na zmartwychwstanie,
gotowa do lotu.
Cisza.
Nasłuchiwanie.

Na scenie wystąpili:
mama,
tata,
czas, który minął,
czterej panowie z łopatą,
kilku przyjaciół,
i trochę deszczu,
w chwili, gdy pies kwilił,
kiedy chowano
brata.

Ktoś jest w lesie.
Ktoś jest w katedrze.
Ktoś jest światłem.
Ktoś jest na krawędzi.
Ktoś jest schowany głęboko, najgłębiej
w sobie.
Przed tym z lasu, tym z katedry
przed światłem, choćby najjaśniejszym, wysłanym stamtąd.
Z czwartego wymiaru
do niekochającej matki
dalekiej,
niestety.

Uwaga!
Rabują skrawek nieba.
Słońce ucieka w przeciwną stronę.
Pędzi Andromeda w czasy Ramzesa.
Gwiazda Polarna niepewna przygasa.
Księżyc już tylko nad jednym miastem
trzyma straż.
Tam, gdzie obraz Fra Angelika
zwiastuje Pannie,
że ma się stać.
Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam –
gaśnie słońce
i księżyc zgaśnie
za chwilę.

Pozostawiam rany.
Paluchem pisane peany.
Myśli kruche i ślady sine,
na sercu, których nawet Bóg
nie widzi, gdy ono wysyła promienie
na krańce czasu i przestrzeni.
Cisza zmierza donikąd.
Zostaje pamięć kamieni.

Jestem dymem,
trochę zapachem,
trochę piekłem,
trochę Niebem
i dźwiękiem, który zanika.
Złożyłem podanie o życie.
Cisza.

Żyźne doliny,
skały czerwone,
orla spadanie,
fiolety zauroczone
spragnione poznania,
Góry Rabsala,
gdzie źródła rzeki Mekong
istnieją po wieki wieków.

Serce, co zgodnie wybijają
mózgu zlecenie,
zawodzi,
gdy umierają marzenia
i gdy pytamy o sens istnienia.

Oczy, z których łza ocieka
a święte kochanie człowieka
je ociera.
Na tulenie czeka drżenie,
które wicki istnieje
jak rzeka,
jak łaska nieba
i wichrów skomlenie od wieków
psa zmiłowania czeka.

Między piątą godziną
piątego dnia
brudnego miesiąca
dostarczono
osiem desek sklejonych w testament.
Poduszkę wyścielaną
różańcem
znalezionym w kałuży
i tysiąc kropel co były łzami.
Na pożegnanie.

Bóg stworzył brzeg i deszcz
i brzeg nieukończony,
i rząd takich samych drzew,
i sąd ostatni.

Stara dwunastoletnia kobieta
przedtem ważna, kochana,
wymieniona na nowszy model
między niedzielą a środą,
z popiołu wyjęta.
Na chwilę
do końca
świata

Zwędzili sznur.
Zwędzili trochę tęczy.
Zwędzili modlitwę o wieczny spokój.
Sznur jak struna zabrzączy
w nocy świętej.

Obraz w kałuży, której niebo
uczyniło podarek,
raz zwężyła, raz wydłużyła
nieskończoność zmarszczek
i czas, co kałużę niebawem
osuszy.

Requiem dla kropli,
co w ulewie zgubiona
spadła na skałę,
stercząca po niebo
zuchwale.

Ukradli łopatę do kwiatów
i posadzenia sosny.
Sosna miała rosnąć do końca świata.
w zaświaty.
Smukła,
nieskalana,
dumna,
niezależna,
nieklęcząca.
Niestety.

Silniejsza od strachu
jest chęć poznania
czym jest konanie
dla zmartwychwstania

Pragnę tyle Nieba ile trzeba,
by żyć wiecznie
i ostatecznie wrócić,
kiedy psa skomlenie
usłyszę na ziemi.

Padając
skrawek Nieba ujrzałem,
skrawek ziemi
i obiecany zapach
życia.

Wygrzewał się na skrawku ziemi
między kałużą a okapem
w nadziei, że słońce jego jesień zamieni
na rumianku zapach –
w długie lato
do odlotu ptaków
i następnych nadziei
na ogrzany skrawek ziemi.

Zachłapanie czerwienią Niebo
wczoraj nasyczone błękitem
i bielą o świcie
znika w kałuży obliczu
i łąki zieleni.

Rysuję paluchem na piachu
mapę marzeń:
o bitwach, porwanych księżniczkach,
okoponych korsarzach,
pomyślonych wyspach,
szczypcie wiatrów pomyślnych,
gdzie tatuaze piszą baję
tysiąca i jednej nocy Hawajów,
gdzie słońce wschodzi dwa razy w nocy
i jeden raz w obiecany
raju.

Układa się długo na barłogu z poduch,
by za chwilę pobiegać we śnie
po drodze z kości usłanej
i stada baranów zaganiać
na obrzeża łąki zielonej,
na skraj oddechu
szybkiego jak światło

Wyszedł na spacer z psem.
Był wieczór.
Miał chore serce.
Pies był stary.
Latarnie rzucały cień.
Chłodniej było w cieniu.
Lżej na sercu.